

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

Danica izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gld. 40 kr., za četert leta 1 gld. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za leto 4 gold., za pol leta 2 gld., za četert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide Danica dan poprej.

Tečaj XXXIV.

V Ljubljani, 3. rožnika 1881.

List 22.

Venec za prvo sv. obhajilo.

(Nagovor.)

Veliko veselje navdaja danes moje serce, ko smem Jezusu zopet pripeljati tako obilo število mladih, v zakramentu sv. pokore očiščenih, z gorečimi molitvami pripravljenih serc. Oh otroci! pač vas moram blagrovati in srečne imenovati, — še nekoliko trenutkov — in Jezus pride k vam, vaš Odrešenik, vaš Bog! O kolika sreča!

Vendar neka groza, nekak strah mora prešiniti vaše mlado serce, če pomislite, da vsegamogočni Kralj nebes in zemlje pride k vam, neskončno sveti Bog vas hoče obiskati! — Kako ga hočete sprejeti? kaj mu poročete? kaj mu hočete dati?

Že več časa se pripravljate za denašnji dan, to je res; ali zdajle, ko je Jezus že tako blizo, zdajle napnite vse svoje dušne moči, zdajle imejte pripravljeno vse, kar ste za Jezusa namenili, da mu boste pokazali in darovali, kadar pride k vam! Poslušajte, kaj vam jaz nasvetujem:

Med svetom je navada, kadar pride kak posebno imeniten človek, da mu olepšajo s cveticami, s šopki in venci tisti prostor, kjer ga hočejo sprejeti; tudi v roke mu podajo krasen šopek ali venec. Cvetlice pa za tako olepšavo naj raji izvolijo samo take, ki vejo, da so mu naj bolj všeč. Naredite vi, srečni otroci! zdajle tudi takó: ozališajte svoje serce, v katero pride Jezus, s samimi takimi cveticami, ki jih ima Jezus naj raji. In ktere cvetlice Jezus naj bolj ljubi, vam je znano. Da se jih boste lože spomnili, vam jih hočem nekoliko naštet.

1. Perva cvetlica, na katero se z naj večim veseljem ozira Jezusovo milo oko, je deviška čistost — nedolžnost! V naj lepšem cvetju je Jezus nekdan videl to cvetlico pri Mariji prečisti Devici, in tolikanj mu je bila všeč, da si je Marijo izvolil za svojo Mater, in jo valed tega povzdignil nad vse angelje in svetnike; videl je to cvetlico pri sv. Jožefu, izvolil si ga je za svojega rednika in ga ljubil kakor svojega očeta; vidil jo je pri sv. Janezu, zato ga je med aposteljni naj bolj ljubil, pri zadnji večerji Mu je smel na persih sloneti, in kar je imel na zemlji naj ljubšega — svojo Mater mu je izročil v varstvo; vidil jo je pri malih otročičih, ki so

mu jih dobre Izraelke prinesle, in tolikanj so se Mu mali koj prikupili, da je roke na nje pokladal in jih blagoslavljal. . . O blagor vam, če Mu boste zdajle tudi vi to prežlahtno cvetlico pokazali in darovali!

2. Druga cvetlica, ki jo imejte pripravljeno, da jo bo Jezus videl, je živa vera. Dobro vem, kako je milemu Jezusu tudi ta cvetlica priljubljena. Nekdan jo je videl pri tistem stotniku, ki mu je bil hlapec zbolel. Ko je šel Jezus proti njegovi hiši, hitro mu teče naproti, poklekne na ulicah spoštljivo pred Gospoda, rekoč: „O Gospod, nisem vreden, da greš pod mojo streho, reci le besedo in ozdravljen bo moj hlapec.“ Tolika vera Mu je bila tako všeč, da se je ozerl po svojih Izraelcih in jim očitaje rekel: „Resnično, vam povém. take vere nisem v Izraelu našel“, in stotniku je rekel: „Pojdi in kar si veroval, se ti zgodi!“ Tudi vi podajte to cvetlico Jezusu in recite mu: „O Jezus, trdno verujem, da si pričujoč v najsvetejšem Zakramentu v podobah kruha, čeravno te ne morem videti; ravno tisti Zveličar, ki si nekdan ležal v betlehemskih jasliah, 33 let živel na zemlji, iz ljubezni do mene in do vsih ljudi slednjič umerl grozovite smerti na križi in zdaj v nebeškem veličanstvu sediš na desnici Božji — o pomnoži mojo vero!“

3. Dalje vam svetujem, denite v Jezusov venec cvetlico ponižnost. O, to cvetlico tudi Jezus nezmerno rad vidi. Videl jo je nekdan pri sv. Petru. Ko je bil ribji lov čudovito pomnožil, je sv. Peter, čuteč tako blizo mogočnost božjo, preplašen pokleknil predenj in zaklical: „Gospod, pojdi proč od mene, ker sem grešen človek.“ Jezusu je bila ta njegova ponižnost tako všeč, da ga je izvolil za svojega aposteljna, pozneje za svojega namestnika, in poglavarja sveti cerkvi. To cvetlico je Jezus videl pri nekem grešniku — cestinarju, ki je v tempeljno pri vratih ponižno molil, rekoč: „Bog, bodi milostljiv meni grešniku!“ Zato ga je pohvalil, za tako ponižnost, in rekel o njem: „Ta je šel opravičen domú.“ Videl je to cvetlico pri nekem otroku in tako se mu je priprosti otročiček prikupil, da ga je berž aposteljnomo pokazal, rekoč: „Če ne boste taki, kakor ta-le otrok, ne pojdete v nebeško kraljestvo.“ — Ker tedaj vidite, otroci, kako ima Jezus to cvetlico sv. ponižnosti silno rad, povijte mu jo tudi v njegov venec ter recite mu: „O Jezus, neskončna svetost in nezmerna čistost, jaz nisem vreden Te sprejeti v svoje revno serce; pa ker

sem Te tolikanj potreben, reci le besedo in ozdravljena bo moja duša, o le izreci jo, to besedo, — na Tvojo milost se zanesem, sam na-se nič ne.“

4. Potlej denite v Jezusov venec cvetlico, ki se imenuje solzica pravega kesanja. Jezusu je močno všeč. Videl jo je pri sv. Petru tam na dvorišču, ko so Ga v ječo peljali, in tako mu je bila všeč, da mu je odpustil strašni greh; videl jo je pri Mariji Magdaleni in tako je bilo ganjeno njegovo usmiljeno serce, da ji je odpustil vse njene obilne grehe. In da bi še bolj pokazal, kako ga veseli viditi pri grešniku solzo serčnega kesanja, se je obema po svojem vstajenji posebej prikazal. Ker pa pri mnogih grešnikih, zlasti v Jeruzalemu, ni videl te cvetlice, mu je bilo tako hudo, da se je jokal nad njimi. — O prosim vas, dajte danes Jezusu tudi le to cvetlico! Posebno, ko bi kateri ne mogel dati perve cvetlice, prelepe nedolžnosti, — naj mu pokaže tolikanj gorečniso svojo skesanost nad grebi. Vendar vsi ste že žalili kolikor toliko Jezusa, če ne z velikimi pa z malimi grehi, zato vsi vsi obžalujte svoje dosedanje zmote in recite Jezusu: „O neskončno usmiljeni Jezus! iz vsega svojega serca obžalujem vse svoje storjene grehe celega življenja, tudi tiste, ki sem jih znabiti premalo spoznal, ali premalo obžaloval, ali celó pozabil: oh vse, vse serčno obžalujem!“

5. Priporočam vam tudi cvetlico, ki se ji reče terden sklep, resnična pokora. Jezus jo je nekaj videl pri cestinarju Caheju, ki je ves skesan rekel: „Gospod, polovico svojega premoženja dam ubogim, in če sem koga ogoljufal, čvetero povernem.“ To je bilo Jezusu tako zelo všeč, da je šel v njegovo hišo, obedoval pri njem in se prav prijateljsko pogovarjal z njim. — Darujte Mu še vi to cvetlico in recite: „O Jezus! od danes za naprej se hočem poboljšati, in nikdar več Tvojega milega serca ne žaliti z nobenim grehom. Obljubim, prav za terdno sklenem, da bodem zanaprej ves drugačen: o podpiraj me s svojo mogočno milostjo!“

6. Denite v Jezusov venec še katero drugo cvetico, n. pr. serčne želje, goreče hrepenenje po Jezusu, kakor ga je nekaj imel častiti starček Simeon, ki je vse življenje prosil Boga, naj mu dá tako dolgo živeti, da bo videl Odrešenika. In ko Ga je res videl, vzela Ga je v naročje in zaklicala: „Zdaj, o Gospod, spusti svojega hlapca po svoji besedi v miru, ker so vidile moje oči Tvoje zveličanje.“ Tudi vi obudite zdaj le priserčne želje po Jezusu! Sto in sto otrok, ki so bili tisto leto rojeni, kakor vi, je pomerlo, vi pa ste čakali denšnjega dne — kmali, kmali pride Jezus — kličite mu naproti: „O pridi, moj Zveličar, pridi! Razveseli, osreči moje ubogo serce, ki se že več časa tako zelo veseli Tvojega prihoda!“

7. Da vas ne bom dalje zadrževal, vam le še eno samo cvetlico priporočam — gorečo pobožnost. To cvetlico je Jezus z veseljem gledal, ko je bil še prav majhen, pri pobožnih pastircih, ki so o polnoči pritekli in ga v jaslicah kleče molili; kmali potlej pri treh modrih, ki so z daljnih daljnih krajev prišli le zato, da so ga molili. Še to cvetlico tedaj pridenite k drugim in priserčno molite Jezusa v podobah kruha, pozabite zdaj na vse drugo in mislite edino le na Jezusa!

Vse te cvetlice — 7 najlepših sem vam naavetoval — povežite z lepim rudečim trakom goreče ljubezni, take ljubezni, ki se greha bolj boji, ko smerti, ki je pripravljena za Jezusa vse storiti, ko bi bilo še tako težavno! O ko bi mogli Jezusa tako ljubiti, kakor sta ga ljubila Marija in sv. Jožef, tako kakor sv. Alojzij, sv. Stanislav, kakor so ga svetniki in svetne sploh ljubili, zlasti, kadar so ga pri sv. obhajilu sprejemali!

Le še eno prošnjo imam do vas: glejte, da te cvetlice, ki jih boste danes pri prvem sv. obhajilu Jezusu

darovali, vam ne bodo nikdar ovenele ali se ce'ó posušile, marveč čedalje lepše se razcvetale, tako da boste ob smertni uri pri zadnjem sv. obhajilu celi ta krasni venec še v večji lepoti Mu naproti prinesli: o povém vam, Jezus vam ga bo drago plačal, dal vam bo zanj celo kraljestvo — nebeško veselje — za vse večne čase. Amen. č.

Sv. Birma.

Posebno imenitne so za človeka tiste slovesnosti, milosti in darove v življenji, ktere le en samkrat doživí. Med takimi je tudi sv. birma. Neizrečeno veliko je na tem ležeče, da človek sv. birmo vredno prejme. Nevarno pa je pri otrocih ravno zato, ker po eni strani so dostikrat že hudo sprideni ob času, ko imajo navadno ta sv. zakrament prejeti, po drugi strani pa ne še toliko podučeni in zrele pameti, da bi zamogli tehtnost tega zakramenta dobro prevdariti in se vredno pripraviti. Duhovni, posebno po mestih, velikrat komaj čas vjamajo, da jih malo pripravljajo, starši pa radi skerbijo le za botra, kateri bi otroku kaj več daroval, malo ali nič pa ne gledajo na to, da bi bil otrok na duši čist in za sv. birmo dobro pripravljen. Velikrat pripeljejo otroka ali tudi odraslega še le v dan pred Binkoštni ali celó v dan sv. birme k duhovnu in veliko silo delajo, da naj se jim berž naredi listek za sv. birmo, akoravno birmanec ne mara ni nič podučen ne za birmo in ne za spoved, akoravno je morebiti tudi spovedi negibno potreben.

Človek ima pri sv. Birmi od sv. Duha biti v veri poterjen, da bi mogel v veri stanoviten biti, da bi mogel vero tudi pred svetom neprestrašen kazati, se za vero poganjati, očitno pred ljudmi in osebno za-se po veri živeti. Kako pa mu bo sv. Duh te velike darove dodelil, če otrok čisto nič za sv. birmo pripravljen ni, če tudi je že večji, ne misli na sv. Duha, ga ne kliče in ne prosi, da bi mu svoje darove podelil, tudi še ne vé, kateri so darovi sv. Duha, ali če je ne mara že tako zagrešen, da sv. Duh v njem še prebivati ne more! Naj toraj le na nektore reči opomnimo, kar naj se stori in kar opusti, da mladi ljudje ta zakrament vredno prejmejo.

Dan sv. birme je za katoličana eden naj lepših in naj imenitniših dni njegovega življenja. Sv. Avguštín pravi, da sv. birma ni manj svet zakrament, kakor sv. kerst. Zato naj si starši in vsi, ki imajo birmance v oskerbi, vse prizadevajo, da bodo birmanci dobro podučeni v keršanskem nauku in posebno v tem, kar zadeva sv. Duha in sv. birmo. Še prav posebno potrebno je, da si otroci pred sveto birmo svojo dušo očistijo s sv. spovedjo, ktere so večidel že potrebni, če tudi so še majhni in mladi, zlasti pa današnji. Napačen je izgovor, da otrok je še ves neumen in ne vé, kaj je greh itd. To bo že spovednik razočil in storil, kar je v tem primérljeju potrebno in prav; ti pa stori vse, kar le more pripomoči, da otrok vredno prejme tako sv. zakrament. Zato naj tudi starši in domači gledajo, da otrok več dni pred sv. birmo prav zvesto moli k sv. Duhu, da se varuje kacih grešnih priložnost, opusti navadne napake itd., posebno pa tudi, da spoved opravi, kakor je bilo ravno rečeno.

Varovati se je dalje z vso skerbnostjo napák, ki se prav pogosto godijo pred birmanjem, pri birmanji in po birmi.

Starši naj poišejo botra, ki je dober kristjan, ki ob nedeljah hodi k sv. maši, ki ss. zakramente prejema, spolnuje post in ne živí v kakem pohujšanji; ne pa da bi gledali le na darila, kar je gerdó. Otrok bo veliko

srečniši, če bo od svojega botra dobival koristne nauke in imel nad njim lepe izgleda, kakor pa če bi ga s cekini in tolarji obsipal, na duhu pa zanemaril. Birmski darovi najbolji so taki, ki otroku pomagajo k dušnemu boljšanju, n. pr. podučne bukve, reči za šolsko potrebo. Se vé, da od botra je tudi lepo, ako revnega birmance previdi z obleko ali z drugimi rečmi v podporo ubožnih staršev, če je tega zmožen. Nepremišljeno pa je, otrokom dajati reči, ki še niso za-nje in jim služijo le v nečimurnost, n. pr. žepna ura itd. (??)

Velika napaka se utegne zgoditi, ako bi boter otroka celó že pred birmo peljal v gostarijo, ga gostoval z nezmerno jedjó, pijačo, s čimur utegne otrok v taki stan dospeti, da se je bati popolno nevrednega prejetja sv. birmе. Marsikteri nič ne mislijo na to, da bi bil birmanec pri sv. maši, zlasti če je birman binkoštni dni ter v zapovedani praznik, ali pa niso pri škofovih molitvah in blagoslovu, kar se opravlja za birmance. Bog obvari take nemarnosti!

Med birmanjem mora birmanec biti zbranih misel, svoje serce imeti pri sv. Duhu, ki mu ravno deli darove, na kar naj ga boter (botra) opomni; duhovna škoda je za otroka, ako brez vsega premislika — tlačansko prejme nebeški dar, ki mu je le en samkrat delež v življenji. Precej po birmanju pa naj se boter (botra) in birmanec zahvalita sv. Duhu za sprejeti nebeški dar, ter naj se nekoliko časa v cerkvi pomudita in molita na čast presv. Trojici in posebej na čast sv. Duhu. Silo žalostno je, kar se večkrat vidi, da birmanec kar zijalasto tam stoji brez kake molitve, in najprej ko je moč, se dervijo vsi iz cerkve, pa k štacunam, k sladkarijam, potem pa po kerčmah in ves ljubi dan ne boter in ne birmanec več ne misli na velike skrivnosti in milosti, ki jih je otrok od sv. Duha prejel, ali jih saj imel prejeti! (Opomnjeno bodi o tej priliki, ako kdo v smertnem grehu sv. birmo prejme, da milosti sv. zakramenta še le potlej oživé in svojo moč skazujejo, ko se je birmanec spokoril za božjeropno prejetje sv. birmе.)

Gotovo veliko grehov po nespremišljenosti in zanikarnosti botrov birmanci storé ravno v dan sv. birmе. Ali ni to naj večega studa vredno oskrunjenje, ako otrok morebiti v sam dan sv. birmе pervikrat s požrešnostjo in pijanostjo hudo greši! Nezmernost v jedi in pijači pa se po birmi godi tako pogosto, da je v resnici žalostno in ni čudo, če birmanci potlej ne kažejo nič sadú sv. birmе, temuč so še bolj svojeglavni, nepokorni in k mnogoterim grehom in napakam silo hudo nagnjeni. Časnik „Monika“ pripoveduje o nekem gostilniku (kerčmarji), ki je imel vzrok kaj močno zadovoljen biti, da je v dan sv. birmе toliko potočil in izkupil, pa se vendar ni mogel premagati ter je rekel: „To ni več keršansko, to je ajdovsko!“ To namreč, kakor so botri birmance z jedmi terpali in s pijačami zalivali, to ne kaže, da bi bili otroke pripeljali iz cerkve po prejetem sv. zakramentu, to je bolj podobno kaki poganski, kaki malikovavski šegi!

Omenjeni list pristavlja:

„Kar se nam tu poroča iz enega kraja, se pač — žali nam — godi po mnogih drugih krajih. Pred birmanjem iti v gostarijo — to nikakor in skoz in skoz ni prav; odvracati se mora vse, kar bi misli birmančeve utegnili obračati na kaj drugoga, kakor le na bližnje zveličavno opravilo (sv. birmе). Naj teltniši pot toraj mora biti tudi prva — namreč pot v cerkev. Se vé, da po sv. birmi, to je, po dokončanem birmovanju in po škofovem blagoslovu čez birmanci je kako telesno poterdilo privošiti tistim, ki imajo daleč domú; nikakor pa se ne smejo v gostilnici toliko časa muditi, da bi se oslabil globoko resni vtis, ki ga je birmanje storilo do

birmancev. Naj pač starši in botri s svojimi dušnimi pastirji z vso gorečnostjo sodelujejo, da bo ta dan otrokom res dan čistega veselja, blagoslova in blagra za vse življenje, ne pa dan greha, pohujšanja, pogubljenja.“

Kako blagi in srečni pa so otroci, ki se vredno pripravljajo na sv. birmo, kažejo marsikteri zgledi. Leta 1860 je v Florencu umerla deklica Lina, ki je ob času sv. birmе postala nekak apostolček. Njena birmska botra je namreč imela hišino protestanške vere. K tej hišini gre mala blaga deklica, predno se podá v cerkev, in rekla ji je: „Pridite, pridite, bova skupaj ljubega Boga ljubili in k njemu molili.“ Gotovo te detinsko-ljubeznjive besede in sveta resnoba, katero je Lina kazala, ko je bila birmana, to je veliko pripomoglo, da se je hišina še tisto leto vernila v katoliško Cerkev.

Ta Lina je kazala veliko ljubezen do podob Jezusa in Marije, ko še hoditi ni mogla in kjer je take podobe vidila, je hotla, naj jih dajo ji poljubiti. V tacih letih, ko drugi otroci imajo radi bukve z raznimi figurami in neslane povesti poslušajo, je Lina naj rajši slišala pripovedovati od terpljenja Kristusovega in spominjala se ga je, kolikorkrat je vidila bridko martro.

Ljubezen do sovražnikov.

III.

Ali Kristus svojih besedi ni z dejanjem poterdil? Poglejmo, kako ravná s farizeji in terdovratnimi judi. Vemo, da ti ljudje so bili zakleti sovražniki Zveličarjevi. Zbegani po njegovem opominjanju so zavidniki pazili mu na vsaki korak, na vsako besedo, ter so vili in mislili, kako bi mu mogli škodovati, pred ljudstvom ga očerniti in veljavo mu zmanjšati; v ta namen posluževali so se laži in obrekovanja. Ti zlobneži niso bili vredni Kristusove ljubezni in prijaznosti. Vendar Jezus v svoji preljubeznjivosti ni prenehal sedaj na jeden, sedaj na drugi način povračevati jim „hudo z dobrim“, jim skazovati svojo ljubeznjivost, ter je vsako mogočo priložnost oporabil, da jih podučí in spreoberne.

Kaj tedaj stori ta božji Učitelj? — Priserčno kaže veliko ljubezen do svojih sovražnikov! On z njimi za isto mizo (Luk. 14) sedi, če tudi vé, da mu vsako djanje na hudo prevračajo: a to dela s plemenitim namenom, da jih podučí in svojim zgledom nagne na ljubezen, na pravo bogočastje in na ponižnost, delajoč v ta namen za njihovo duhovno korist velike čudeže. To se pravi: Sovražnike ljubiti in jim dobrote skazovati!

Ako gledamo to veledušno ljubezen, kaj bomo mislili in občutili? Ne bodemo li naj prvo blagodarili očetovsko ljubezen, ki jo hrani presv. Serce Zveličarjevo za nas, ki smo nevredni njegove ljubavi? Po tem pa hodeč po njegovih stopinjah, ne bodemo li zaradi ljubezni mirno prenašali pomanjkljivosti in slabost bližnjega? Ne bodemo li zadušili vsacega neprijaznega občutka? Ne bodemo li prizadevali si zapreti oči in zamašiti ušesa pred vsem, kar bratovsko ljubezen kviri in zatira? — gotovo bodemo na vsako razžaljenje pozabili ter podali roko k spravi pa z dejanjem posvedočili, da sovražniku dobro želimo!

Jezus Kristus je tako učil in ravnal celó do trenutka, ko mu je nehvaležno ljudstvo pripravilo grenko posteljo na terdem lesu sv. križa. Še tukaj, bivajoč med nebom in zemljo, prosi: „Oče, odpusti jim!“

Pač čudovito dober Učenik! Hudobneži razlivajo strup sovraštva proti Zveličarju, On jim sovraštvo povračuje z ljubeznijo. Očitajo mu krivičnost, Kristus plačuje krivico z milostjo. Zahtevajo mu smert, Zveličar prosi jim življenje in večno srečo. Oni kličejo s svojimi

grehotami Božje maščevanje nad sebe in svoje otroke, nedolžno Jagnje vabi Očeta s sladkimi besedami, naj terdovratnim prizanes. Svét zaničuje na križu visečega, On prosi Očeta, naj pred hudobijo oči zatisne! — Tako se glasi nauk, kateri kerščanstvo povzdiguje visoko nad Platonovo in vsako modrost. To je pesen nežnejša od labodnice Sokratove, ko je nekrivec moral nagniti in izprazniti strupa čašo. Tako glasno niso odjekovali rimski in gerški glasovi naj umotvornejših igrokaznih žalostnic. Še tudi v hramu jeruzalemskem nisi slišal, da bi se razlegale tako milosladke skladbe.

(Konec nast.)

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Ob koncu Šmarnic.) Povsod, koder so se že šmarnice ustanovile, se opravljajo z dobrim vspehom. To priča skušnja. Posebno ljubezen do rožne Kraljice pa razodevajo tudi Ljubljanci. Stolna cerkev sv. Nikolaja n. pr. je bila pri šmarnicah vsako jutro skoraj da napolnjena; tudi o večerih pri nemškem opravilu dobro obiskovana. Z veseljem je hitelo ljudstvo vsako jutro od vseh strani proti stolnici, kamor ga je klical zvonov prijazen glas, vabljivo doneč o tujanem zoru. Milo so se razlegale med sv. mašo pesni, ljudstvo pa je ponižno molilo, zreče v prelepo podobo Naše ljube Gospé na obilno in kusno okinčanem altariju, za kar se zlasti spodobi zahvala spoštovani gospodičini Kristini Bernardovi, ktera je prav umetno izdelala krasne cvetlice, ter z njimi vso kapelo Naše ljube Gospé spreminila v pravi rajski vert. Sv. devic Devica naj ji stotero poverne obilni trud, kakor tudi vsim darovavcem in darovavkam sveč njih dobroto. In ko je služba Božja minula, je véрно ljudstvo veselo in zadovoljno hitelo zopet proti domu, ter z lahkim srcem in mirno vestjó opravljalo svoje delo. Mislim, da nihče ni kaj zamudil, kajti Božji in Marijin blagoslov jih je čez dan spremljal.

Zadnji dan majnika, ki je tudi praznik Naše ljube Gospé presv. Serca, bila je pa zjutraj stolna cerkev tako napolnjena vérnega ljudstva, da kaj tacega tudi o naj večjih praznikih ne vidimo. Vidilo se je, da Ljubljanci res prav močno in zaupljivo časté Našo ljubo Gospó. Ob petih je bila pridiga tej priliki primerna in po pridigi sv. maša z asistenco in po maši Te Deum. Pri sv. obhajilu jih je bilo ta dan silno veliko za odpustke praznika Naše ljube Gospé; ne bo preveč, ako rečem, da smo jih zadnji dan obhajali 1800—2000. Upajmo, da obilne molitve in sv. obhajila ne bodo brez sadú.

Kakor zjutraj gosp. Dolenc, tako je zvečer ob 7 gosp. Erker imel prav éverst sklepni ogovor, potem pa milg. stolni proš. Jož. Zupan litanije med veliko asistenco in poslednjič zahvalno pesem. — Tudi po vsih družih ljubljanskih cerkvah so bile šmarnice prav obilno obiskovane in poslednjič slovesno sklenjene.

Podobna gorečnost o tem se sliši z dežele. V Polji n. pr. so sklep slovesno obhajali v nedeljo, in naprosili so bili milg. stolnega proš. Jož. Zupana, da so prišli popoldan ob 3 pridigati in po petih litanijah z blagoslovom prelepo opravilo skleniti.

Na Dolgem, 31. maja. (Smert bogoljubne device.) Tukaj je bil zadnji nedeljo, 29. maja, nenavadno ginljiv pogreb. Pokopana je bila namreč Micika Mrakova, hči prešnjega tukajšnjega učitelja, ranjcega Mateja Mraka, še le 21 lét stara. — Ranjca je bila izverstna, daleč okrog znana pevka. Prepevala je pri božji službi in drugih cerkvenih opravilih celih 12 lét in je s svojim milim, lepodonečim glasom zbrane vernike k pobožnosti

budila. In kar je še naj več vredno, bila je ranjca tudi v svojem domačem življenji vseskozi pametnega, poštenega, nikoli spotikljivega obnašanja. Zadnjikrat je očitno pela pri cerkveni slovesnosti o priliki poroke cesarjeviča Rudolfa. Koj drugi dan potem se je prehladila in vsled prehlajenja so se ji čeva vnele. — Kdor je ni videl in slišal, si še misliti ne more, kaj je reva celih 14 dni noč in dan terpela. — Bolečine se je zvijala kakor červ, roke vila in vpila, da so se vsi pričujoči jokali. Iskali smo pomoči pri zdravnikih in zdravilih, priporočali jo Naši ljubi Gospéj presv. Serca, cela fara je zanj molila in mnogi so opravljali devetdnevnic; — pa ni bila Božja volja, da bi bila še ozdravela. Naj hujši je bilo ranjci to, da iz prvega zavoljo vednega bljuvanja ni mogla sv. popotnice prejeti; ko se ji je pa pozneje uneslo, da je po 12 ur mir imela, in da je bila s sv. popotnico prevedena, je bila vsa srečna in v voljo Božjo vdana. Večkrat je ponavljala besede: Dekla Gospodova sem, naj se mi zgodi po njegovi besedi! Potem se tudi smerti ni več bala, ampak še želela je je in rekla: Če umerjem mlada, se saj ne bom zgubila, saj ljubega Boga ne bom več žalila!

Nagrobnico so ranjci zapeli domači in Gorjanski pevci. Pogreba se niso vdeležili samo domači farmani, ampak mnogo jih je prišlo tudi iz sosednje fare, ker je bila ravno nedelja. — Ko se je grob za ranjco zagernil, so ji domači duhovni pastir nektere besede za slovo spregovorili in jo posebno dekletam v zgled priporočili. — Pri tem nobeno oko ni ostalo suho, zakaj vsi so čutili zgubo, ktera je z njeno smertjo zadela faro. Ranjca pa je prestala terpljenje in gotovo ji zdaj ni žal, da je toliko pošteno živela in terpela. Upamo, da je dvojno krono tam dosegla: da zraven venca devišstva nosi tudi krono mučeništva. Njen božji ženin jo je s hudimi bolečinami obiskal, da si je svojo nevesto popolnoma očistil. Pri njenem grobu pač smemo reči z besedami Modrega: Ker je bila Bogu dopadljiva, jo je hitel vzeti izmed hudobij in pobrana je bila, da bi hudobija ne popačila njenega uma, in hinavšina ne preslepila njene duše! Njeno truplo bo zdaj počivalo, njena duša pa tam nadaljuje, kar je tukaj naj rajši delala: prepeva namreč Božjo in Marijno čast v angelskih korih.

Naj bo ranjca Micika Markova s temi versticami keršanskim dekletam, posebno cerkvenim pevkam v zgled, drugim pa v blag spomin in molitev priporočena.

Naj še dostavim, da smo tukaj zadnji petek po prazniku Jezusovega vnebohoda, ki je za tukajšno faro obljubljeni praznik, „prisežnik“ imenovan, pervikrat romali za sv. leto. Take procesije še ne pominjo tukaj. Vse, kar je le moglo od doma, je šlo. Ne more biti drugač, kakor da bodo take velike vojske ponižnih molivcev Bogu silo storile, in bo sveto leto mnogo duhovnega sadú obrodilo, kakor tudi poljski pridelki in sadno drevje do zdaj neznanu lepo kaže. Naj bode sad sv. leta naše resnično poboljšanje in pa spreobrnjenje razkolnikov in nevércév!

Iz Harij na Notranjskem. (Cerkvene naprave in zahvala.) Bralcem „Zg. Danice“, posebno tistim dobrotnikom, kateri nam so na pomoč prihiteli, bodi naznanjeno, da smo pri cerkvi sv. Urbana v Tominjah delo srečno dokončali. Cerkev je sedaj popravljena, lep zvonik stoji pred njo, in iz njegovih lin donijo trije vbrani zvonovi, med njimi dva po g. Samasu na novo vilita. Božji blagoslov je očiten, ker se je težavno in drago delo v tako slabem letu vendar srečno in tako berzo dokončalo. Šesto nedeljo po veliki noči, ko se je ravno obletna slovesnost sv. Urbana obhajala, so imeli preč. g. dekan Ternovski slovesno božjo službo z asistencijo v zahvalo za dovršeno delo, ter so v primérnem govoru razložili

pomen zvonika in zvonov, pa gorko pohvalili sosesko, ktera se ni strašila revšine in pomanjkanja, ter je pogumno se lotila zidanja ter srečno doveršila lepo delo Bogu v slavo in na čast sv. Urbanu. Veselo znamenje, da je naše ljudstvo za cerkve vneto, je ravno to, da ljudje mnogo darujejo za lepšanje Božjih hiš. Čast takim soseskam; posebej hvala pa gosp. ekspozitu Harijskemu J. Škerjancu, kateri je imel mnogo skerbí in nadležnosti premagati, da se je zvonik sozidal in zvonovi preskerbeli. Serčna zahvala blagim dobrotnikom, kateri so se spomnili naše oddaljene in borne cerkvice, ter nam z milimi darovi pripomogli, da nam se je spolnila serčna želja.

Pozdrav Mariji Kraljici. *)

Kraljica naša si, Gospá Marija Ti; Kraljici slava!	Šumí naj skušnje vriš, Naj trè nas bol in križ; Kraljici slava!
S častjo se bližamo Se Ti, in pojemo: Kraljici slava!	Ko vsak je ves potert, Ko žuga pekel, smert: Kraljici slava!
Ti si ponižna vsa, Ti vsa dobrotljiva; Kraljici slava!	Pod Tvojo stavnico Se varno gre v nebó; Kraljici slava!
Povzdignil Bog Te je Nad misli naše vse; Kraljici slava!	Pozdrav naš zadoni, Peklenska mož beží; Kraljici slava!
Damò Ti serce, glas, Marija, sliši nas: Kraljici slava!	Te hvali solnčice, In luna, zvezdice; Kraljici slava!
Smo Ti služabniki, Kraljica naša si; Kraljici slava!	Na zemlji Ti pojó, Razlega se nebó: Kraljici slava!
Nas sama je slabost, Ti moč si in sladkost; Kraljici slava!	Devica čista vsa, Si Mati milostna; Kraljici slava!
Nam gasne upanje, Pa v Tebi oživlja se; Kraljici slava!	Si Mat' Gospodova, Si naša Srednica; Kraljici slava!

Podoba.

(Po pesmi: „Das Bild“.)

Podoba krasna, čudno mila
Globoko v sercu mi živí,
Dobrót je vir in tolažila
V podobi si, Marija Ti!
Naj vlada mir, al boj serditi,
Te v sercu svojem čem nositi.

V zibélki že podobo Tvojo
Sem vgladal dete prvi pot,
Pogled Tvoj dragi v dušo mojo
Lil žarek Božjih je dobrót.
Že tam sem Tebe, Mati, ljubil,
In biti sluga Tvoj obljubil.

Sem gledal Te, sem Te pozdravljal
V gozdíču pred kapelico,

Klečé goreče sem opravljal
Pri lučici večernico.
Sam Bog vé, kaj takrat čutilo
Serce v britkosti, kaj prosilo. —

Podobo veličastno v zlati
Sem videl tam nad cerkvijo;
Z višáv premilo k nam sijati
Kraljico ljubo in Gospó,
Kot zvezdico izmed oblakov
Radost in nádo siromakov.

Viharno, glej! peneče morje,
Kako s čolničem si igra.
Zastonj kermarja ves napor je
Rešiti se; ko z dna sercá
Pa zdihne k sliki gor na skali:
Viharji jezni so nehali.

Sem videl sliko v rokah velih
Bolnika s smertjo rinjati,
Očés je vdertih, lic bledelih
Popotnik zadnji boj bori;
Poljubi sliko prav goreče —
Nič več pred smertjo ne trepeče.

Kjer b'lo sercé je v bridkem bóli,
Kjer svét mu vsekal hudih rán,
Če zanj mirú ni b'lo nikoli,
Brez nád želelo v grob hladán. —
Marija, Tvoja slika mila,
Sem videl, ga je vtolažila.

Preljuba, milostna podoba!
Tolaž si zdaj in zadnji čas;
Naj revni grešnik unstran groba
V nebeški zori gledam kras —
Za Božjim pervo lepoticje,
Marija! Tvoja tam obličje.

Radoslav.

Prelép sad šmarnic.

V albanskih gorah, nektore ure od Rima, je majnikova Kraljica skazala prečudno milost nad ubogim človeštvom v dveh ozirih. Sedemnajstletna gospodičina Torquati je bila prišla v Albano na dober zrak iskat si zdravja. Že mesec dni je namreč bilo, kar se ji je bil vnél drob in želodec; ali ravno tam se ji je tako shujšalo, da 14 dni ni nič vžila in ohranila, razun kacic kapljic čudežne lurdovske vode. 18. majnika, v sredo, so naznanili štirje zdravniki (eden nalaš iz Rima poklican), da ni nobene pomoči več. Res je v petek potem bolna umirala in sama prosila ss. zakramentov. Popoldne zopet poklicani zdravniki so rekli, da je zastonj hoditi več k umirajoči. Že so ji molili molitve za umirajoče in obraz je postal čisto mertvašk (facies hippocratica). Kar neprevidoma oči odpre, se pokonci zravna, nategne vse moči in zahteva vode iz Lurdov (Lourdes). „Naša ljuba Gospá me hoče ozdraviti“, je rekla z glasom prečudnega zaupanja, zgrabi steklenko s čudežno vodo in v enem dušku vse izpije, ko je vendar nektore dni poprej bila zmožna vžiti le kake kapljice. Tisti trenutek je prestopila od smerti k življenju, rekla je, da je zdrava, vstane, se obleče brez tuje pomoči, prosí jedí in jé z naj boljšim sladom. Poslednjič hoče iti v cerkev zahvalit svojo nebeško Dobrotnico, kar pa se ji ni berž posrečilo, ker sorodniki, prijatli in znanci, med njimi tudi zdravniki, so na trume suli v hišo in obdajali kakor od

*) Gl. Haberl: „Liederkranz“, str. 8.

smerti vstavšo, jo obsipali s prašanji, in nepopisljivo ginjeni so z njo vred Marijino hvalo oznanovali.

Zunaj na tergu se je po naznanilu tega čuda zbirala nezmerna množica ljudi, in gospodičina Torquati se jim je pokazala pri oknu, ter jim naznanila, da je res ozdravljena po Naši ljubi Gospej Lurdovski. Tisu-černi glasi „Viva Maria!“ Slava Mariji! so pričali, kako silno je bilo ljudstvo razveseljeno.

Zgodilo pa se je tu novo čudo. Judovska družina v Albanu, oče, mati in otroci so bili pričujoči, solze so jib polile ter so klicali: „Tudi mi hočemo biti kristjani in Marijini otroci!“ („Vatld.“)

Razgled po svetu.

Dunaj. Deržavno zborovanje je bilo 1. rožn. sklenjeno in poslanci se vračajo domú. — Postava o zemljišnem davku je tudi v gosposki zbornici sprejeta. — V sredo po Binkoštih se cesarjevič s svojo soprogo podá v Prago, kar je bilo že prej odmenjeno, pa odloženo.

Mladolaške zmešnjave v Rimu. Blizo dva mesca je posilna laška vlada iskala ministerstva, predno ga je zopet skerpala. Za koliko časa? to je prašanje, ker ministerstvo menjati tam skoro ni več novica. Pred malo dnevi je pisal eden ondotnih časnikov: „Križa še ni rešena (t. j.: ministerstva še nimamo). Ubogi Sella (kteremu je bil kralj naložil ministerstvo sestaviti) gre od leve na desno in od desne na levo kakor mahálo.“ Laški poslanci sami priznavajo, da v Rimu ne bodo mogli obstati. Poslanec D' Ondes Reggio je rekel že l. 1861: „V Rim se ne gre s silo, in če se gre v Rim, se ne ostane v Rimu; tam, kakor v novem Babilonu, se bodo zmešali jeziki in razperšili se bodo narodi.“ To se spolnuje, odkar so krivičniki prihruli v Rim; vsak dan huje se jeziki mešajo, posebno zdaj. Komaj nastopi ministerstvo, pa zopet gre. Celó liberalni Petruccelli della Gattina je že davno previdil, da s tem prigrabljenjem ne bo nič, in rekel je l. 1879: „Prišli smo v Rim, smo tukaj, ali pa bomo svoj dan od tod!“ „Unitá“ 26. maja 1881 k temu pristavlja: „Ali bi ne bilo želeti v prid vaim, Vatikanu in Kvirinalu (to je: papežu in kralju), ministrom in poslancem, da bi ta dan (odhoda) prišel že skoraj?“ — Tudi Napoleon prvi je bil v začetku tega stoletja uplenil papeža in ugrabil Rim ter je papeža gnal v sužnjost; pa naveličal se je bil obojega, imeti Rim in papeža trinožiti, ter je popustil obá. Ali bilo je zanj prepozno, ker kazen je bila zaslužena, šiba namočna: šel je Napoleon v sužnjost in papež v svoj Rim nazaj.

Hudo je peklo mladoilaško nenasitljivost posebno tudi to, ker zdaj, ko si drugod kaj tujega pridobivajo, Lahí še vlade nimajo, da bi mogla kaj poskušati. Zato tarna eden njihovih časnikov s strahom, da v tem ko si je Francija podvergla Tuniško, se utegne pa še Anglija Kaire polastiti, ter pristavlja: „In kakošen je naš delež v tem slučaju in pri vsem tem?“

Kakošni so novi laški ministri? Predsednik je Avguštin Depretis da Stradella, bil že podložni sardinskega kralja; za zunanjestvo Stanislav Mančini, bil že podložni bivšega napolitanskega kralja; za očitne dela Alfred Baccarini, bil že podložni papežev in okinčan z medaljo Pija IX; za pravice Jož. Zanardelli, bivši Avstrijan iz Brešije; za vojno Emil Ferreo, bil že podložni sardinski; za mornarstvo Ferd. Acton, bil že podložni napolitanskega prešnjega kralja; za denarstvo Avguštin Magliani, Napolitan; za kmetijstvo in trgovstvo Dom. Berti, bil že podložnik sard. kralja; za nauk Gvidon

Baccelli, Rimljan. Ministerstvo „Depretis“ ima že številko IV, kajti Depretis I. je gospodovalo 20 mesecev in 15 dni; Depretis II. tri mesece; Depretis III. tri mesece in pol.

Francoska republika in Tuniski bej Mohammed-es-Sandok sta 13. majnika 1881 naredila pogodbo, zares spomina vredno. Vvod pravi, da obé stranki hočete za zmeraj odverniti nerednosti in želite tesneje skleniti svoje starodavne razmere prijaznosti in dobrega sosedstva, ter ste se odmenile pogodbo v prid obeh visokih zaveznikov.

Precej po tej tako prijazni (?) zvezi je pa bej Mohammed es Sandok sultanu v Carigrad pisal, da je bil prisiljen zvezo podpisati, in Porta je to zvezo razglasila za nično in neveljavno!

Med deseterimi členi n. pr. 2. določuje, da Mohammed dovoli, naj francoska vojašina obsede kraje, kjer meni, da je potrebno za vterjenje reda in varnosti primorskega občelja. 3. čl.: francoska republika zagotavlja beju stalno pomoč zoper kakoršno koli nevarnost njegove osebe ali dinastije. (Tedaj gotovo tudi zoper sultana v Carigradu, ki se je šteló, da ima nadgospodstvo nad Tuniškim bejem!) 5. čl. Republika bo imela v Tunisu svojega posrednika, ki bo čul, da se pogodba spolnuje in bo posrednik za občne zadeve med obema oblastima. Čl. 6. Bej ne bo sklepal nobenega mednarodnega djanja brez porazumljenja s Francijo. Več reči se ima še določiti, kakor odgovornost bejeve vlade. — To menda dosti jasno kaže, kakošnega ježa je dobil Mohammed-es-Sandok na Tuniško zemljo. Bo li saj katoličanstvo s tem kaj napredovalo med Arabi? Nekoliko menda saj — po Božji previdnosti, ne pa po dobroti Gambettove republike, ali kmali morebiti njegove samovlade?

Bratovske zadeve.

Koledar za prihodnji teden:

6. rožnika. Binkoštni ponedeljek. S. Norbert škof. — 7. Binkoštni torek. S. Robert op. — 8. Kvaterna sreda. Post. S. Medard šk. — 9. S. Primož in Felicijan. — 10. Kvaterni petek. Post. S. Mavrin. — 11. Kvaterna sobota. Post. S. Barnaba. — 12. Perva ned. po Bink. Presv. Trojica.

Zahvale:

Št. 46. Slava Tebi, Marija Devica, Naša ljuba Gospá presv. Serca, ki si me na revno devetdnevnicó rešila: 1. ljutega roparja, ki je pred nekaj časom z več tovarši skoz cerkev že vlomil bil do mojih dúr; 2. rešila me potem dveh razsrdenih, neprepričljivih nasprotnikov; 3. naklonila neko dobroto naši cerkvi, — in še v več zadevah, ako tudi manjših, mi sprosila uslišanje popolno, ali vsaj polajšanje. Slava večna Tebi, Naša ljuba Gospá presv. Serca! —r—.

Št. 47. Troje mojih malih otrók mi je zaporedoma bilo letos tako nevarno zbolelo, da sem bila v veliki skerbi in stiski. V ti težavi zatečem se k N. lj. G. Jezusovega Serca z gorečo in zaupljivo prošnjo: Mati usmiljena! Zdravje bolnikov in Tolažnica žalostnih! usmili se me, hudo stiskane, Tebi iz serca vdane matere in mi dragih, nevarno bolnih otročičkov! In nisem bila osramotena v svojem zaupanju. Ozdraveli so zaporedoma vsi trije otroci, Metka, Francek in Polona. Štejem si toraj v dolžnost, ter za te in še več družih milost, mi od Boga po priprošnji N. lj. G. podeljenih, očitno na-

znanjam svojo naj toplejši hvalo večnemu Bogu in N. lj. G. presv. Serca.

V Dobu, 30. majnika 1881. *Marija Vilar.

V molitev priporočeni:

Hudo bolan, osamljen dušni pastir priporoča se preponižno v bratovsko molitev za pomoč. — Mati priporoča sebe in svojega bolj lahkomisljenega sina za razsvitljenje, da bi po Božjih zapovedih živel in modro skrbel tudi za domače zadeve. — Nekdo v zemeljskih potrebah, da bi mu Bog na prošnje N. lj. G. presv. Serca iz zadrževanja pomagal. — Bolan duhoven, kteremu zdravila nič ne pomagajo. Ako zadobi pomoč, se naznani zahv. — Merzel mladeneč za popoljšanje. — Dve hudo bolni osebi za pomoč goreče priporočeni.

Zlate zerna za vsaki dan mesca.

6. rožnika. Neusmiljeno je, o vsaki priliki na dan vleči kako davno pomoto svojega bližnjega. Kaj bi bilo, ko bi Bog z nami tako delal?

7. Kadar ti je iti med svet, posnemaj čebelic, ki le to, kar je dobrega, zbira in domu nosi.

8. Kadar dišeče želiše v roko vzameš, ti ostane lepi duh na roki; tako tudi, kadar dobre bukve v roke vzameš, ti ostane prijeten duh, če tudi le kaj malega bereš.

9. Apno se beli, ko se žgè, človek pa, ko terpi.

10. V družbi ne bodi s svojim jezikom kakor naviti klopotec, ki vedno ropoče; pusti tudi drugim govoriti.

11. Delaj vedno po nauku Jezusa Kristusa, in nikoli ne po načelih posvetnjakov; to je dolžnost in prava pot: zakaj Jezusov nauk te ne more nikoli zapeljati, posvetna modrost pa večji del pelje v zmotu, ali pa je že sama zmota.

12. Natura se veseli časti; gnada pa vso čast na Boga obrača.

Cvetlice

iz ternjevega venca presv. Serca Jezusovega.

(Iz pisem Marije Margarete Alakok.)

Za mesec rožnik presv. Serca Jezusovega.

(Šola zatajevati samega sebe.)

I. dan.

Sprejmi z voljnim srcem poniževanje in zatiranje, ki te zadene, ker to prihaja iz roke nebeškega Očeta. Ne zadržuj se noben trenutek pri ozirih na ljudi, temuč glej edino le na Serce Jezusovo, on ne bo nič dopustil čez te, kar bi ne služilo njemu v čast in tebi v zveličanje.

Serce Jezusovo te ljubi, zato ti bo večkrat napravilo pomočke in pota terpljenja, bodi si po stvaréh ali po tebi samem. Naj že bo kakor bo, podverzi se molé in reci: „Moj nebeški Oče je tako storil in to mi je zadosti.“

Navadi se v vsem spoznati Božjo voljo.

2. dan.

Kolikorkrat te zadene kaka nesreča, nadloga ali zatajevanje, reci sam seboj: „Sprejmi, kar ti pošlje presveto Serce Jezusovo, da bi te seboj zedinilo.“ Pred vsim se prizadevaj ohraniti mir serca; ta je več vreden kakor vsi pozemeljski zakladi. Pomoček za ohranjenje dušnega miru je v tem, da nimamo nič lastne volje, temuč da na njeno mesto postavimo voljo božjega Serca, da ono za nas hoče in želi vse, kar je njemu naj bolj v čast.

Reci danes večkrat: „Gospod, ne moja, ampak tvoja volja naj se zgodi.“

3. dan.

Prepusti se vsega Božji previdnosti in bodi pripravljen enako sprejeti veselje in žalost, tihoto in hrup, zdravje in bolezen.

Ne želi nič, ne odbijaj nič, serčno delaj naprej na popolnem zatajevanji samega sebe, delaj in ravnaj na tihem, ohrani si vedno dušni mir.

Prepusti se po detinsko Božji previdnosti.

4. dan.

Bodi prijazen, poterpežljiv in ljubeznjiv proti svojemu bližnjemu, kakor je bilo presveto Serce Jezusovo; ne dajaj pa nič bližnjemu, kar si dolžan samo Sercu svojega preljubeznjivega Odrešenika.

Dobrota proti bližnjemu bo storila, da mu boš rad skazoval prilične službe, njegove napake izgovarjal in nepriljudnosti prenašal. Tako boš naj hitreje in naj bolj pridobil Serce Jezusovo.

Vadi se danes poterpežljivo prenašati termo onih, ki so okoli tebe.

5. dan.

Ne zgubi serčnosti pri pogledu svojih napák, temuč poniževaj se pa veliko več, to je, ljubo naj ti bo, ako drugi tvoje napake poznajo in te za tacega imajo, kakoršen si v resnici. Ta vaja ti bo ohranila dušni mir in tvoje serce spremenila v prebivališče Božje, ktero mu dopade v ponižnih sercih. Ljubo ti mora biti, ako ti pošlje priložnost terpeti, bodi si po bližnjem ali po tebi samem. Sprejmi to priložnost kot zastavo njegove ljubezni, ki hoče tvoje serce svojemu podobno storiti.

Ponižuj se pri pogledu svojih napák.

6. dan.

Ne navezuj svojega serca na dušne tolažbe, té nimajo obstanka; iši veliko več Boga, on naše ljubezni nič manj ne zasluži, če nam pošilja terpljenje, kakor če nam deli tolažbo. Ako ti v tvojih duhovnih vajah deli tolažbo, bodi prepričan, da to stori zato, da bi te pripravil na terpljenje, ktero ti bo dal okusiti, bodi si poniževanje, telesne bolečine ali druge nadloge. Vse svoje terpljenje izroči v usmiljeno Serce Jezusovo; njega ljubiti in sebe pozabiti, to naj bo tvoja edina misel.

Ostani stanovitven v dobrem sklepu, če te tudi stane premagovanja.

7. dan.

Spomni se, da imaš gorečevalnega Ženina, ki hoče imeti tvoje celo serce. Ako ne boš pregnal iz serca napačne ljubezni do vsih stvari, se bo tvoj Stvarnik s svojo sveto ljubeznijo umaknil, on hoče vse, ali pa nič ne. Ne prideržujmo mu toraj ničesar, prepustimo mu vse, kar smo, ne da bi skrbeli za prihodnost in svojo revšino veliko premišljevali, on bo že skrbel za nas, le pustimo njemu gospodariti.

Sprašaj se odkritoserčno, če ne daješ kaki stvari prednosti pred Bogom in njegovo presveto voljo.

8. dan.

Naš Zveličar hoče od tebe velikoveč darovanje uma in volje, kakor telesnih pokorjenj. Sploh moreš telesne pokorjenja pričeti le z dovoljenjem svojega dušnega vodnika, potem ko si mu odkritoserčno odkril vse dobro in slabo; njega moraš poslušati in se mu v vsem podvreči, kar ti bo naložil. Na to vodilo se mora vse obračati, ker ne moremo se zmotiti, ako smo pokorni.

Vbogaj svojega dušnega vodnika.

9. dan.

Imej svoje serce prosto vse preobilnosti, odtergaj ga od vse nečimarnosti in nagnjenja, ne samo do stvari, temuč do vsega, kar storiš in se ti dozdeva, da si dobro storil. To so zadržki Boga najti in posesti, ker on nikogar ne obogati s svojimi darovi in se mu ne dá v posest, dokler se nepošteno pečá s stvarmi ali sam seboj. Serčno raztergaj verige, s katerimi si navezan na svojo lastno voljo, podverzi se, kolikorokrat se ti priložnost k temu ponuja, — to bo Bogu dopadlo.

Prizadevaj si čist namen imeti pri vsih svojih opravilih.

10. dan.

Presveto Serce Jezusovo bo še le potem s teboj popolnoma zadovoljno, ako se mu vsega čisto daruješ in nanj oberneš, da bo on sam vodilo tvojih početkov, tvojega uma, volje in spomina, da čez te gospoduje in vlada, kakor njemu dopade; nič si ne smeš priderževati, kakor samo te želje njemu dopasti in ga čez vse ljubiti.

Prašaj se danes večkrat, ali so tvoje misli in ravnanja enake mislim in ravnanjem Jezusa Kristusa.

(Dalje sledi.)

Listek za raznoterosti.

Za popotvanje v Rim je dozdej za gotovo odmenjenih pet gg. duhovnov in blizo toliko neduhovnov iz Kranjskega; nekaj družih ni še za gotovo določenih. V Rimu bode treba poskerbeti za stanovanja, zato se želi, naj bi se pri milg. proštu dr. Ant. Jarcu, ki so s hervaškim odborom v dogovoru, do 10. t. m. oglašili, kateri želé romarjem se pridružiti, da se reč naznani premilostnemu gospodu knezu in škofu dr. Janezu Krizostomu in se na njihovo privoljenje in po potrebnih dogovorih vse potrebno vravná do pravega časa. Tudi bi bilo dobro vediti, kaj mislijo po družih škofijah, Štajarci, Goričani, Teržačani, Korošci? Ker ima vsako slovansko steblo v Rimu oddati svojo adresu, ali bi ne bilo želeti, da bi se Slovenci v tem zedinili? Pa hitro; čas beži!

Na Rožniku „katoliška družba“ zopet prične navadne poletne ss. maše za svoje ude. Perva bo prihodnji torek ob 5.

Sveto leto, po Zvergerji, na svitlo dal stolni prošt in fajmošter Jožef Zupan 1875. — Teh bukvic je še veliko in dobivajo se pri g. Šverljugu po 6 kr. Njih obseg je: Sv. maša; molitve spovedne, obhajilne, za odpustke ter obiskovanja cerkev itd., pa spokorna pesem. — Naj bode tudi ta knjižica gorko priporočena.

Kruh nebeški, ali bukve za češenje presv. Rešnjega Telesa, z mašinimi in drugimi molitvami. To novo knjigo gosp. Jan. Zupančiča smo omenili že o drugi priliki, povedali kaj obsega itd. Pristavljeno bodi na posebno željo za kraje, s katerih ljudje hodijo v Kamnik, da v tem mestu ima omenjene bukvice v zalogi in na prodaj bukvočez g. France Keber. Želeti je, da bi se te z velikimi čerkami natisnjene, toraj tudi za postarne ljudi prav pripravne bukve obilno razširile in veliko brale. Kako pripravno n. pr. je tako branje za ljudi, kateri pridejo bolj zgodaj v cerkev, kateri so od daleč in keršanskega nauka čakajo, kateri imajo vse hvale vredno navado čez dan sv. Rešnje Telo obiskovati itd.

Prav lepo monštranco srednje velikosti je gospod Zadnikar daroval za katoliški misijon v Bosni, in sicer

namesto stare, kakor je bilo nedavno omenjeno, je naredil čisto novo in jo daroval v namen sv. leta. Bog stoterno, plačaj! *Ab stum se plovit in klet potporov sepe*
Drugi dan
Iz Zagreba naznanjajo, da za potnike v Rim bode avstrijsko Lojdovo parobrodarsko društvo za 50 odstotkov potnino znižalo, državna ogerska železnica za 30 odstotkov, in enako tudi c. kr. parobrodarstvo po Dolenjski, novi in Savi. To pa za čas od 14. rožn. do 15. mal. serp. Za potovanje po Laškem se bodo dobivale po razméno nizki cení okrožne listnice (Rundreise-Billete), in v Rimu bo dovoljno število stanovanj, nekaj brezplačnih, nekaj za nizko ceno. Premožniši bodo dobivali prav pripravno stanovanje in hrano po dvakrat za 7 do 8 frankov na dan. Ako bode romarjev iz nižjih verst, se jim bode dobilo stanovanje in hrana za nizko ceno. Potreba pa bi bilo, da se do 15. rožnika oglašé.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih farnih cerkev naše škofije: Od Stare Cerkve pri Kočevji 10 gld. 15 sld. — Iz Stopič 5 gl. 60 sld. — Iz Smednika 25 gl. — Z Olševka 6 gl. 90 sld. — Iz Šent-Janža za tri leta 30 gl. — Iz Selc 12 gl. 50 sld. — Iz Mozeljna 21 gl. 50 sld. — Iz Kamnika po č. g. Muhovcu 16 gld. — Iz Radomelj 10 gld. — S Podvelba nad Vipavo 20 gl. — Z Ustija pri Vipavi 5 gl. 27 sld. — Iz Strug za to in lansko leto 8 gl. — Iz Reke pri Kočevji za to in lansko leto 9 gl. 93 sld. — Iz Slapa nad Vipavo 7 gl. 20 sld. — Iz Goč 20 gl. — Iz Dupelj 9 gl. 90 sld. — G. Jožef Zevnik 1 gl. — Iz Horjula 16 gld. — S Trate 11 gld. — Z Radovice 12 gl. 50 sld. — Od Sv. Križa pri Kostanjevici 10 gl. — Iz Javorji nad Loko 7 gl. — S Homca 13 gl. 62 sld. — J. Marn in Marija Š. 80 sld. — Iz Teržiča 22 gl. — J. Rihar 40 sld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Ljubljani: „In honorem ss. Cordis Jesu“, 1 cekin — dar za sv. leto. — Kot milošnjo za sv. leto: Duhovnja Zlatopoljska 11 gl., č. g. župnik Dragotin Lapajne 5 gl.

Koledniku sv. Miklavža (za novo cerkev v Bohinjski Bistrici): Neimenovan 4 gl.

Za redovnice sv. Kervi v Banjaluki: Neimen. 2 gl.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca v Rimu: „In honorem ss. Cordis Jesu“, 1 cekin (za sv. leto).

Za varhe Božjega groba: Z Janč č. g. župnik 2 gl.

Za bulgarski katol. misijon v Adrianopolu: Č. g. župnik Mat. Vrečko 5 gl. (za tabernak.).

Za misijon v Perziji in sosednjih deželah: „Esurivi, et satiasi me!“, 5 gl.

Za sv. Detinstvo: Dve osebi 10 gl. v ime sv. leta. — Č. g. K. Čigon 2 gld. — Po č. g. J. Dol. 2 gl. — Z Zaliloga 1 gl. — Neim. 2 gl. — Po č. g. J. Dolencu 50 kr.

Pogovori z gg. dopisovalci.

A. B.: Vi pravite: „Obljubil sem“ itd. Če ste res storili obljubo, morajo ss. maše ravno tam opravljene biti, kjer ste jih obljubili, in le če Vi omenjene maše na tistih krajih daste opraviti, smemo poslani denar dati za ta namen, kakor ste naznanili; če ne, pa naznanite, kam in na ktero ime naj denar vam nazaj pošljemo, ker nimamo oblasti obljub spreminjati. — G. B.: Hvala! V kratkem bo doveršeno — po Vaših željah. Čast. P. M. Mariič v Banjaluki: Dostao i vale poslao g. V. L. v N. — G. Ž.: Vse opravljeno. Znana reč se utegne pri lepi priliki porabiti primérniše, kakor pa na celoma.